

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Borza János ügyvéd (címe) által képviselt I. rendű felperes neve I. rendű és kk. II. rendű felperes neve II. rendű (mindkettő címe) felpereseknek, a dr. Regős Ferenc jogtanácsos által képviselt alperes neve Zártkörűen Működő Részvénytársaság (címe) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2008. február 27. napján meghozott, 3.P.21.744/2007/14. számú ítélete ellen, az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig részben megváltoztatja és a felperesek részére megítélt nem vagyoni kártérítés összegét személyenként 1.500.000 - 1.500.000 (egymillió-ötszázezer - egymillió-ötszázezer) forintra leszállítja. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kimondja, hogy a felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes biztosította 2005. június 22-én, az általa üzemben tartott ... tehergépkocsival, 13 méter hosszú sodronykötéllel húzva, üzemképtelen traktort vontatott át a főút egyik oldaláról a másikra. A sodronykötélen jelzések nem voltak. Az I. rendű felperes házastársa, a kiskorú II. rendű felperes édesapja ugyanezen az úton közlekedett motorkerékpárjával, a megengedett 50 km/h helyett, mintegy 112-117 km/h sebességgel. Emiatt a veszélyhelyzetet féktávolságon belül nem észlelte, ezért megállni nem tudott, a vontatókötélnek ütközött és életét veszítette. A biztosított alkalmazottjának bűnösségét a Székesfehérvári Városi Bíróság

2.B.1311/2005/6. számú ítéletével halálos közúti baleset gondatlan okozásának bűncselekményében megállapította. Az alperes peren kívül 1-1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést fizetett a felpereseknek. Az elhunyt közrehatását tartotta nagyobbaknak, ezért a felperesekre terhesebb, 30-70%-os kármegosztást látott indokoltnak.

A felperesek keresetükben személyenként további 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és a II. rendű felperes tartást pótló járadék megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A per során a felek egyetértésre jutottak abban, hogy a felperesek elhunyt hozzátartozója és az alperes biztosítottja egyenlő arányban hatottak közre a balesetben, ezért ennek megfelelő kármegosztás indokolt. Ezt követően a felperesek a nem vagyoni kártérítésre irányuló keresetüket 5-5.000.000 forintra leszállították. A II. rendű felperes pedig 2007. szeptemberétől kezdve 5.000 forint tartást pótló járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság az alperest a II. rendű felperes javára az ítélelhozatal hónapjáig lejárt 40.000 forint, 2008. márciusától pedig havi 5.000 forint tartást pótló járadék és mindkét felperes javára személyenként 3-3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A perköltségviselésről úgy rendelkezett, hogy a költségeiket a felek maguk viselik. A döntését a következőkkel indokolta: Az alperes a Ptk. 345. §-ára figyelemmel, a Ptk. 559. §-a alapján köteles a felperesek kárait megtéríteni. Az I. rendű felperes fiatalon 3 évi házasság után vesztette el házastársát. A gyászt azóta sem tudta feldolgozni; depressziós lelkiállapota miatt gyógyszeres kezelésre szorul. Szorong a II. rendű felperes nevelésével kapcsolatban rá háruló kötelezettségek miatt. Élethelyzetén könnyítene, ha - mint ahogy azt korábban a férjével is tervezték - Gy.-n vehetne egy ott lakó baráti család közelében családi házat. A családi ház vásárlása az életminőséget javító olyan előnynek számít, amit a nem vagyoni kártérítés megállapításánál értékelni kellett. Az alperes ezzel ellentétes felfogása téves.

A II. rendű felperes édesapja halálakor 4 éves volt, a teljes családi élet biztonságát csak rövid ideig élvezhette. Apa nélkül kell felnőnie, ezért későbbi életét is hátrányosan érinti. A felpereseket ért nem vagyoni hátrányok ellentételezésére 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas. Az alperes ebből eddig csak 1-1.000.000 forintot fizetett meg, ezért a különbözetben marasztalni kellett. Az ítélet indokolása szerint a felpereseket kamat is megilleti, de a kamatokban az elsőfokú bíróság az alperest nem marasztalta.

Az alperes fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását és a nem vagyoni kártérítés 500.000 forintra való leszállítását kérte. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek elhunyt hozzátartozójának felróható közrehatását nem kellő súllyal vette figyelembe. A költözködési elképzeléseket pedig a nem vagyoni kártérítés megállapításánál nem lehetett volna figyelembe venni.

A felperesek a keresetüket - mivel kamatot az elsőfokú eljárás során nem követeltek - a nem vagyoni kártérítési összegek kamataira felemelték. A fellebbezési ellenkérelmük pedig az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felek egyezően előadták a fellebbezési tárgyaláson, hogy az alperes az első fokú ítélet meghozatalát követően a felperesek részére 500-500.000 forint nem vagyoni kártérítést kifizetett.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a nem vagyoni kártérítést azonban az ítéltábla álláspontja szerint túlzott mértékben határozta meg.

A hozzátartozó elvesztésével kapcsolatos nem vagyoni sérelmek kiegyenlítésére megítélt kártérítési összegek általában az 5.000.000 forintot csak igen ritkán, különös méltánylást érdemlő, rendkívüli egyedi körülmények fennállása esetén haladják meg. Nem osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a lakóhely változtatás indokoltsága nem vagyoni kártérítési igényt megalapozó körülmény volna. A nem vagyoni kártérítés a nem vagyoni hátrányt szenvedő részére más nemű előnyt nyújt. A nem vagyoni kártérítés meghatározásánál a hátrányokat kell mérlegelni és azt az összeget meghatározni, amely ezeket a hátrányokat ellensúlyozni képes. A nem vagyoni kártérítés meghatározásánál nincs szerepe annak, hogy a jogosult a nem vagyoni sérelmei elszenvedését követően, addigi életkörülményein miként kíván saját akarat-elhatározásából változtatni. Ha a lakóhely változtatást a körülmények indokolják, annak költségei a vagyoni károk körébe tartoznak és mint ilyenek ítélték meg.

Figyelemmel a hozzátartozói nem vagyoni kártérítések ítélezési gyakorlatban kialakult mértékére és a felperesek elhunyt hozzátartozójának a balesetben való jelentős közrehatására, az ítéltábla személyenként 3.000.000 forintot tartott alkalmasnak a felperesek nem vagyoni hátrányai teljes kiegyenlítésére. Ebből az alperes a perindítást megelőzően 1.000.000 forintot, az első fokú ítélet meghozatalát követően pedig 500.000 forintot megfizetett. A fennálló tartozása mindegyik felperes felé így 1.500.000 forint. Mivel a kártérítést az ítéltábla az ítélelhozatalkori értékviszonyokra figyelemmel állapította meg, az alperes kamatokban való marasztalását mellőzte.

Az alperes fellebbezése csak részben vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (2) bekezdése alapján a perköltségviselésről úgy rendelkezett, hogy a fellebbezési költségeiket a felek maguk viselik.

Budapest, 2008. október 17.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró